

СЕКЦІЯ 3
КРИМІНАЛЬНІ ТА КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНІ
АСПЕКТИ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Атішева Марія Олександрівна, здобувач ступеня вищої освіти магістр 6 курсу факультету заочного навчання Інституту кримінально-виконавчої служби;

Науковий керівник: Мамука О. В.,
викладач кафедри пенітенціарної діяльності Інституту кримінально-виконавчої служби

**ПРИТЯГНЕННЯ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ
ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЯК РЕЗУЛЬТАТ ВИКОНАННЯ
СЛУЖБОВИХ ОBOB'ЯЗКІВ?**

У 2015 році на шпальтах газет та в інтернеті майоріли заголовки про те, що колишнього начальником Менської виправної колонії № 91 засуджено за порушення права на захист.

Проаналізувавши вирок Сосницького районного суду Чернігівської області від 10.09.2015 року я зіштовхнулася з досить цікавими фактами. Справа в тому, що перебуваючи ще на посаді начальника Менської ВК громадянин «А» відмовив у наданні дозволу на відвідування дружині й захиснику за сумісництвом та адвокату засудженого Юрія Луценка, який на той час знаходився за межами колонії та перебував на лікуванні в одній з клінік столиці.

Оскільки в заяві було зазначено відвідування засудженого, а не побачення, був складений комісійний акт про те, що неможливо надати побачення із засудженим, який перебуває за межами колонії. Умислу перешкоджати захисникам не мав, а діяв відповідно до Наказу ДДУПВП від 08.12.2003 року № 237дск, де забороняється відвідування в лікувальних установах засудженого сторонніми особами, крім медичних працівників та осіб, яким підпорядковується варта. Навіть, якби начальник дав дозвіл на побачення захисникам із засудженим,

то охорона не виконала б його наказ. Особовий склад варти, який охороняв засудженого під час його перебування в клініці, підпорядковувався управлінню державної пенітенціарної служби в м. Києві та Київської області. Згідно інструкції начальник варти та його підлеглі виконують накази тільки щодо охорони об'єкту, й на підставі наказу № 237дск був план охорони засудженого, визначена варта, ніяких додаткових інструкцій не було. Всі обов'язки визначені в плані охорони та не давали права допускати до засудженого сторонніх осіб.

Незважаючи на все вищевикладене й те, що колишній начальник установи внутрішніх наказів дотримався, його все рівно суд визнав винним та кваліфікував дії за ч.2 ст. 397 Кримінального кодексу України як вчинення в будь-якій формі перешкод до здійснення правомірної діяльності захисника чи представника особи по наданню правової допомоги, вчинене службовою особою з використанням свого службового становища.

Обвинувачення будувалось на тих нормативних актах, які передбачали надання побачень при даних умовах за дозволом начальника установи, а це значить, що в деякій мірі дії громадянина «А» були не правомірними. Такими актами стали: Конституція України, ч.2 ст.8 та п.2 ч.2 ст. 48 Кримінально-процесуальний кодекс (редакції 1960 року) ч. 3 ст. 110 Кримінально-виконавчий кодекс, які відповідно, - забезпечують право захисника на побачення із засудженим, гарантують право засудженим на правову допомогу та зобов'язують адміністрацію колонії надавати їм зустріч з адвокатом та захисником.

Колізія норм права зіграла в злий жарт з працівником Державної кримінально-виконавчої служби. Адже він віддав цій системі 19 років, а натомість сам опинився спочатку на лаві підсудних, далі ж здобув статус засудженого. Колишньому начальникові Менської ВК № 91 призначили покарання у вигляді штрафу та позбавлення права обіймати посади пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих функцій.

Хоч і рішення по даній справі винесено, але питання ще залишаються й досі. Наприклад, чому так вийшло? А може це все тому, що фігуранти по справі не останні люди в політиці? Чи все тому, що досить гучне прізвище «Луценко»?

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/50054995>.